

Marija, mati ubogih.

(Slika iz življenja.)

Otožno so peli zvonovi pri Sv. Križu. Po cesti, ožarjeni od solnčnega soja, se je vil žalosten izprevod. Zopet so nesli nekoga na kraj miru. Za krsto je stopala Ana.

Bliže in bliže k mali cerkvi so se pomikali pogrebci: Na bolj oddaljenem koncu pokopališča je bil izkopan grob. Tam se je ustavil mali izprevod. In izročili so materi zemlji, kar je njenega. — Pogrebci so se kmalu razšli. Le Ana še kleči ob materinem grobu in moči cvetlice, ki jih je položila na gomilo, z vročimi solzami. Zadnji solnčni žarki trepetajo na sklonjeni dekličini glavi, iz mesta sem priplavajo zvoki »Zdrave Marije«.

Ana se vzravna, za hip posluša božajoče zvoke in zopet moli, moli.

Pusto ji zevajo stene naproti, ko pride Ana domov. Zdajci nekdo potrka. Gospodinja stopi v izbo. »Ta teden si še lahko v stanovanju, drug teden pa mora biti soba prosta. Močna si dovolj, da lahko služiš za deklo. Lahko noč!« Zopet so se zaprla vrata in Ana je ostala sama, — sama s svojo brezmejno tužo. »Mamica, zakaj si me zapustila!« so drhtele njene ustnice. »Sedaj pa moram iti po širnem svetu kruha iskat. Oh, kako rada bi delala, samo da bi še smela obiskovati svojo ljubljeno šolo. Toda strte so vse moje nade, učiteljica ne bom nikdar.« Še hujše je zaplakalo ubogo dekle.

Bogato je razsipaval maj cvetje na zemljo. Tudi v mali samostanski kapelici na vrtu je vse cvetelo in dehtelo okrog kipa Brezmadežne. Solnčni žarki so sipali zlati soj na obličje majske Kraljice. Zdajci se začujejo koraki. Mlada sestra prihaja h kapelici. V rokah nosi šopek dehtečih šmarnic. Cvetje položi na klopico pred kapelico in sede. Vse življenje od materine smrti ji stopi živo pred oči. Kaj bi bilo iz nje, če se je ne bi bila takrat usmilila nje blaga učiteljica! Ravno na praznik Marijinega vnebovzeta je srečala in ji razodela svojo skrivnost. Prosila je za njo, da bi bila sprejeta v samostan, kjer bo lahko nadaljevala svoje učenje. Kdo je bil srečnejši nego ona! Skoro ni mogla verjeti, ko je tri tedne pozneje, 8. septembra, sedela v vlaku in se peljala v samostan. Še vedno je čula besede svoje učiteljice: »Ne jaz, Marija ti je pomagala!« — Leta so potekala. Postala je učiteljica. Imela je delokrog, kakršnega si je želela vedno in vedno. Toda popolnoma srečna ni bila. Bolj in bolj jo je gnalo k Njej, ki jo je čuvala z dobrotno roko, k Materi Mariji. Na Veliki šmaren lanskega leta je postala iz nekdanje Ane — sestra Anunciata.

Mehka pesem slavčeva jo zbudi iz njenih misli. Zdaj vzame šmarnice in jih položi pred nebeško Devo. Solnčni žarki pa preprezajo z zlatimi nitmi sestro Anunciato, ki slavi Marijo, mater ubogih.

K.

